

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 1 i Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP⁽¹⁾ (herefter direktiv 1999/70/EF), § 1 i bilaget til direktiv 1999/70/EF, § 4 i bilaget til direktiv 1999/70/EF samt det almindelige fællesskabsretlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af ansættelsesforholdets art, fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for en national ordning, der for så vidt angår tidsbegrænsede ansættelsesforhold af mere end seks måneders varighed fastsætter andre (for den tidsbegrænset ansatte arbejdstager mindre gunstige) principper for beregning af længden af opsigelsesvarsler end de, der gælder for beregning af længden af opsigelsesvarsler i tidsubegrænsede ansættelsesforhold, og er bestemmelserne konkret til hinder for en ordning i national ret (artikel 33 i lov af 26.6.1974 om arbejde, herefter »arbejdsloven« [...] hvori der er fastsat et bestemt opsigelsesvarsel på to uger for så vidt angår tidsbegrænsede ansættelser, der er indgået for mere end seks måneders varighed, uden hensyn til hvor længe arbejdstageren har været tilknyttet virksomheden, når opsigelsesvarslet for tidsubegrænsede ansættelser afhænger af, hvor længe arbejdstageren har været tilknyttet virksomheden, og varslet kan andrage fra to uger op til tre måneder (arbejdslovens artikel 36, § 1)?

⁽¹⁾ EFT L 175, s. 43.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Úřad průmyslového vlastnictví (Den Tjekkiske Republik) den 29. januar 2013 — MF 7 a. s. mod MAFRA, a. s.

(Sag C-49/13)

(2013/C 141/16)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Úřad průmyslového vlastnictví

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MF 7 a. s.

Sagsøgt: MAFRA, a. s.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal [...] artikel 3, stk. 2, litra d), i direktiv [2008/95/EF]⁽¹⁾ fortolkes således, at det ved bedømmelsen af, om en varemærkeansøger har handlet i god tro, kun er omstændigheder, der har vist sig før eller på den dag, hvor varemærkeansøgningen blev indleveret, der er relevante, eller kan omstændigheder, der har fundet sted efter ansøgningens indgivelse, også anvendes som bevis til støtte for, at ansøgeren handlede i god tro?
- 2) Er det nødvendigt generelt at anvende dom af 20. november 2001, forenede sager C-414/99 — C-416/99⁽²⁾, i alle sager, hvor der foretages bedømmelse af, om en varemærkeindehaver har samtykket i adfærd, der kan medføre, at hans enerettigheder svækkes eller begrænses?

- 3) Er det muligt at udlede, at en ansøger om et yngre varemærke har handlet i god tro i en situation, hvor indehaveren af et ældre varemærke har indgået aftaler med førstnævnte, på grundlag af hvilke indehaveren indvilligede i offentliggørelse af periodiske tryksager, hvis betegnelse lignede den yngre varemærkeansøgers mærke, samtykkede i den af ansøgeren om et yngre varemærke foretagne registrering af disse tryksager, og tilbød denne ansøger bistand i forbindelse med offentliggørelsen heraf, men hvor aftalerne trods alt ikke udtrykkeligt regulerede spørgsmålet om intellektuel ejendomsret?
- 4) For så vidt som omstændigheder, der har fundet sted efter en varemærkeansøgnings indgivelse, også kan være relevante for bedømmelsen af, om varemærkeansøgeren handlede i god tro, er det da muligt subsidiært at udlede, at ansøgeren handlede i god tro i en situation, hvor indehaveren af det ældre varemærke bevidst har tålt det anfægtede varemærkes eksistens i et tidsrum på mindst ti år?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22.10.2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (kodificeret udgave), EUT L 299, s. 25.

⁽²⁾ Sml. I, s. 8691.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Rotterdam (Nederlandene) den 31. januar 2013 — Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV mod Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

(Sag C-51/13)

(2013/C 141/17)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Rotterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV

Sagsøgt: Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er EU-retten, navnlig artikel 31, stk. 3, i tredje livsforsikringsdirektiv⁽¹⁾, til hinder for, at livsforsikringsselskaber på grundlag af åbne eller uskrevne retlige standarder i nederlandsk ret såsom kravene om rimelighed og billighed, der gælder for forholdet mellem et livsforsikringsselskab og en potentiel forsikringstager erud for indgåelsen af aftalen, og/eller en almindelig og/eller særlig pligt til at udvise omhu er forpligtet til at meddele forsikringstagere flere oplysninger om forsikringens omkostninger og risikopræmier, end hvad der i 1999 var fastsat i de nederlandske bestemmelser, der har gennemført tredje livsforsikringsdirektiv (navnlig artikel 2, stk. 2, litra q) og r), i RIAV 1998)?